

La primera de les 8 funcions d'Els Pastorets es va fer ahir vespre. Fotos: JOSEP BAGUR GOMILA

La versió que es fa ara a Sant Miquel ve d'un anònim del segle passat que es va trobar al centre.

Comencen 'Els Pastorets'

Redacció

Les funcions d'«Els Pastorets», que enguany dirigeix Judit Marquès, ja han començat al teatre de Sant Miquel de Ciutadella. Ahir vespre es va fer la primera de les vuit representacions que s'hi faran fins al proper 29 de desem-

bre, una més de les inicialment previstes pel grup de teatre del Centre Catequístic Sant Miquel.

Amb un argument que, com és habitual, combina diferents continguts relacionats amb el naixement de Jesús, rememorant el primer Nadal i amb l'eterna lluita entre el bé i el mal simbolitzat

per àngels i dimonis, la versió d'«Els Pastorets» que es fa enguany a Sant Miquel prové d'un anònim del segle passat que es va trobar al centre. Avui se'n faran dues funcions (17 i 19.30 h) i la resta es preveuen per als dies 22 (18 h), 26 (19.30), 27 (20.30), 28 (19.30) i 29 de desembre (18 h).

PER ATZAR SINCRONITZAT

HEREUS DE LA PENOMBRA

Thaïs Fadrique
Rubio

El 22 de novembre es va presentar «Hereus de la penombra», nou treball d'en Josep Manuel Vidal-Illanes, a càrrec de l'escriptor Josep Masanès a la llibreria Sa Catòlica de Maó. Josep Manuel Vidal-Illanes (Maó, 1961), qui va començar el seu camí literari amb «Júlia i la xarxa» (2014) i desenes de relats i narracions breus, assoleix amb «Hereus de la penombra» una segona i immillorable incursió dins el món de la novel·la.

Filosofia de vida i d'amor, «Hereus de la penombra» és una novel·la reescrita acuradament i reflexionada en profunditat, tot implicant al lector per fer-lo còmplice dels encerts i errors dels protagonistes en la sempre tortuosa ruta de la superació de traumes vitals i carències emocionals. La novel·la comença amb un acte íntim de contrició cap als lectors del mateix Leonard, qui desgrana la seva atzarosa vida, no tant protagonista com li hagués agradat, sinó com espectador passiu i conformat. Poeta i músic, Leonard Garret actua com a narrador de la seva pròpia, desencantada, malgastada i segons ell, covarda existència, iniciada amb el seu naixement al famós Hotel Chelsea de Manhattan: clarivident predestinació d'una vida inestable, eclèctica i anticonvencional. La novel·la evoluciona en espiral a la recerca d'un perquè temut i per tant, de respostes inexistents, a partir d'una sèrie de personatges ficticis i arque-

típics: Leonard, supervivent per ser un pusil·lànim que mai arrisca, bascula entre els amors per n'Isabelle, pragmàtica, coratjosa, i per na Leila, rebel i autodestructiva. Amb una estructura orquestrada sota l'obra musical «Variacions Goldberg» d'en Glenn Gould, les seves vides llisquen a contracorrent i costa avall principalment entre Nova York i Toronto, des de principis dels anys cinquanta fins a l'actualitat.

«Hereus de la penombra» parla de personatges que cerquen el seu destí i el seu lloc al món, canalitzant l'expressió dels seus sentiments, emocions i carències a través de la poesia i la música. Són els objectius de tota nova generació, cridats a no ser mai assolits per llei de vida. La segona meitat del segle XX va ser una època de llums i ombres exageradament mitificada però on, tal com diu Vidal-Illanes, a les penombres sempre queda un poc més de llum que guanya a la foscor: alguns sobrevisqueren a aquesta travessia d'infern íntim i exterior, a costa d'un alt preu. Per-

què, tal com confessa Leonard amb un exacte retrat de l'època, «en les nostres vides l'alliberament es va convertir en una aspiració constant. Ens volíem alliberar del mode de vida americà, de l'alcohol, de les drogues, de la música, de la poesia, dels editors, dels productors musicals, de nosaltres mateixos, de qualsevol objecte de desig. Vivíem en una evasió constant, i, en un moment donat, aquesta fugida es materialitzava, prenia forma, i la començàvem a viure durant un dia, unes setmanes o uns mesos. La contracultura és, potser, això. A mi m'ho semblava: viure «contra» és una forma de marxar d'allò amb el que no hi estàs d'acord, però és una forma de vida molt àrdua.»

«Hereus de la penombra»: Què s'ama- ga rere el títol?

—Una metàfora sobre l'herència material i immaterial que les generacions del present deixen com a éssers humans a la generació que els segueix, i de fins a quin punt aquesta darrera n'és responsable.

Per què defineix «Hereus de la penombra» com «una novel·la hiperrealista»?

—Amb la idea d'enfocar la novel·la com una crònica novel·lada de desfeta col·lectiva i derrotades personals, vaig emprar tres eixos: l'època, els espais i els protagonistes històrics. Per l'època, vaig elegir la generació *beatnik* de Nova York, una època convulsa, impulsiva, destinada a morir abans d'hora per tal com s'escurava la vida; necessitava referents definits, coneguts i diferents per una trama universal com és la vida i l'amor. Pels espais, els vaig seleccionar deliberadament pel seu fort simbolisme cultural, històric i social durant la segona meitat del segle XX dins del moviment contracultural, des dels *beatniks* fins

als *hippies*: Nova York, Toronto, París, Marroc o Mèxic. I finalment, vaig incloure en la trama més d'una seixantena de personatges reals històrics del món polític i cultural, per narrar amb tot detall i fidelitat els fets verídics que no succeeixen en paral·lel ni tangencialment com a part de l'escenari de la novel·la, sinó que formen part intrínseca i fonamental de les vides dels protagonistes. En resum, aquest enfocament hiperrealista m'ha suposat un treball d'investigació intens i profund i escriptura de dos anys

Quin personatge li ha sigut més difícil de crear?

—Leila. Està basat en una persona real, molt propera a la meua vida, i per tant calia crear una nova caracterització que s'equilibrés entre la ficció i la realitat.

Quan els lectors i les lectores arribin a la darrera pàgina d'«Hereus de la penombra», què els hi agradaria que pensessin?

Que els lectors més joves prenguin les seves decisions, que no les deixin en mans dels altres. Per als lectors més grans, reflexionar sobre la responsabilitat en tant que generació «més experimentada i sàvia». I per als lectors de la generació «del mig», que prenguin consciència que encara queda molt per fer.

Quin és el seu pròxim projecte literari?

—La intensitat de la nostàlgia del personatge d'en Leonard m'ha influït i commogut de tal manera que no el podia abandonar sense més. Vaig decidir començar un nou projecte literari basat en la nostàlgia, que veurà la llum a la primavera de l'any vinent.